

MEDITATIE

De smart van Christus

"Nu is mijn ziel ontroerd..."

Johannes 12 : 27a

Dit vers uit Johannes 12 staat meer in verband met vers 23 dan met de drie verzen die hierop volgen. De eerste aankondiging is : "De ure is gekomen dat de Zoon des mensen zal verheerlijkt worden." de tweede is : "Nu is Mijn ziel ontroerd." Het verband tussen deze twee uitspraken is op het eerste gezicht niet zo erg duidelijk. De tweede uitspraak lijkt niet op de eerste te volgen. Wij hadden liever willen zeggen : "Nu is Mijn ziel verblijd en niet bedroefd", want het vooruitzicht op de verheerlijking roept toch geen smart op, maar blijdschap? Het was blijkbaar geen gewone droefheid; het was iets nieuws en vreselijks. Zelfs voor Hem, Wiens leven één grote smart was, want in die drieëndertig jaar had Hij niets anders meege maakt. Vanwaar dan dit woord : "nu is Mijn ziel ontroerd"?

Wat hield de smart van de ziel hier precies in? Omdat dit de heerlijkheid zelf niet kon zijn, moest het iets anders zijn: iets op weg naar het lijden of wat daarna zou komen. Het laatste is ook niet het geval, omdat de ingang in de heerlijkheid het absolute einde zou betekenen van alles wat met smart te maken heeft. Dan moet het wel iets zijn wat Hij moest doormaken, voordat de heerlijkheid in vervulling zou gaan. Er zijn drie dingen die bij Christus smart veroorzaakten. Als eerste : de smaren

en de zonden die Hij op aarde zag. Als tweede: de zonde die Hem werd toegerekend. En als derde : de toorn van God vanwege de toegerekende zonde.

De eerste was een gedurige bron van smart voor de medelijdende Zaligmaker, maar er was niets in dit geval dat hiermee direct te maken had. De last van de zonden en van de toorn van God, die Hij als de Zonedrager moest dragen, waren ook gedurige bronnen van smart. Deze vermeerderden, toen de grote crisis dichter bij kwam, toen de gehele last van die zonde en toorn in al zijn vreselijkheid op Hem neerkwam. De zonde, die op Hem werd gelegd, heeft Hij oneindig verafschuwde. Kunnen wij ons er dan over verwonderen, dat Hij toen Hij steeds meer de last hiervan voelde, moest uitroepen dat Zijn ziel geheel bedroefd was tot de dood toe?

Hij kromp ineen onder de toorn en de vloek vanwege de zonde die op Hem was gelegd. Als de Zoon van de gezegende God kon Hij immers niet anders dan smart hebben vanwege 'de vloek', die Hij als het Voorwerp van de liefde en volmaaktheid van de Vader moest ondergaan.

Zo groot was de smart van Zijn ziel! Dit alles heeft Hij gevoeld en dit alles

maakte Hem tot de Man van smarten. Maar toen het uur naderde dat Hij als het Lam werd geslacht en de zwaarte van Zijn last toenam, werd Hij zo vreselijk gedrukt dat het leek of Hij hieronder zou bezwijken, voordat Hij Zijn doel zou bereiken. Deze smart van Zijn ziel was intens. Zo diepgevoeld was Zijn haat tegen de zonde en Zijn wegzinken onder de toorn van de Vader en zo groot was Zijn ijver voor de verheerlijking van Zijn Vader.

Als de zonde, die Hem toegerekend werd, dan voor Hem zo hatelijk was, wat behoort de inwonende zonde, die ons geheel doortrekt, dan voor ons niet te zijn? Als de goddelijke toorn, die in korte tijd op Hem neerdaalde en dat vanwege de zonden van anderen, zo ondraaglijk was en Hem geheel buiten alle hemelse

Inhoudsopgave

In dit nummer vindt u het laatste artikel dat van de hand van ds. J. van Amstel in ons blad wordt geplaatst. Al eerder hebben we aandacht gegeven aan zijn bijdragen die we zeer hebben gewaardeerd. We wensen ds. en mevr. van Amstel van harte Gods ondersteunende nabijheid toe. Moge de Heere bij het klimmen van hun jaren hun tot een Toevlucht zijn. Op verschillende manieren wordt in dit nummer gewezen op het lijden van Christus. Laat dat ons des te meer aanspreken nu we in een wereld leven waarin het lijden van mensen toeneemt.

De vreselijke oorlog in Oekraïne eist vele mensenlevens. Is de HEERE door alle crises heen bezig Zijn verstrooiden bijeen te vergaderen? God geve Zijn ontferming voor allen die Hem verwachten.

Ds. J.P. Boiten

heerlijkheid plaatste, wat zal dan de toorn voor de verloren zondaar betekenen, die vanwege zijn eigen schuld voor altijd over zijn geweten zal worden uitgestort? Dat is dan niet tijdelijk in het leven, maar dit duurt een gehele eeuwigheid, zonder enig vooruitzicht van ophouden of vermindering, of van een heerlijkheid die daarop zal volgen. Jezus was Zich ten volle bewust van wat Hem te wachten stond en hoe Hij moest lijden, toen Hij naar het kruis ging. Dit lijden overviel Hem niet. Hij wist voordat Hij de beker, die Hem de Vader had gegeven, zou drinken, hoe bitter deze zou zijn. Hij kende de angst van die doop, waarmee Hij gedoopt zou worden. Hij moest het zwaard zien, dat Hem zoudoden en Hij zou kennismaken met de scherpe kant daarvan, voordat dit tegen Hem zou worden opgeheven. Hij moest een voorsmaak hebben van de toorn, de wraak en het graf, opdat Hij dit alles in kalmte mocht ondergaan en Zich hieraan met gehele berusting zou overgeven. Alleen op deze manier kon Hij Zich als een vrijwillige offerande overgeven, om ten volle verzekerd te zijn dat dit lijden Hem was opgelegd vanwege de gerechtigheid van Zijn Vader.

Het was nodig dat Hij gewillig zou lijden en om dat te doen, moest Hij kennis hebben van wat het lijden inhield. De smarten zouden Hem niet onvoorzien overkomen. Hij moest Zijn volle toestemming geven aan alles wat Hij moest verduren. Hij moest Zijn ogen niet sluiten en als een blinde naar het kruis geleid worden, maar Hij moest alles vooruit zien, kennen en erin toestemmen, opdat Hij op weg naar de plaats van de offerande zou zeggen: 'Niet Mijn wil, maar Uw wil geschiede'.

*Horatius Bonar 1808 – 1889,
predikant in Schotland.*

Gebed voor kranke mensen

(19)

In dit gebed wordt steeds op de Heere gezien om van Hem de kracht te ontvangen om de ziekte te dragen. Zo luidt het vervolg : "Wapen ons met geloof en hoop opdat wij niet te schande worden door enige schrik des doods; en als onze lichamelijke ogen duister worden, alsdan de ogen des geestes op U zien." Voor een ernstig zieke kan de angst voor de dood je treffen. Deze bidder voelt dat hij daarin gewapend moet worden. Om sterk te staan. Niet in zichzelf, maar in de Heere. Hij vraagt om geloof en hoop. Om in het lijden niet verschrikt, verlamd te worden, maar in moedig vertrouwen aan de Heere te mogen vast houden.

De dood wordt met schrik tegemoet gezien. We kunnen denken aan de onderwijzing van Heman. In die 88e Psalm horen we een bittere zieleklacht. Heman moet veel lijden. En dat treft hem al van zijn jeugd aan. Hij voelt de ziekte in zijn lichaam. Een vorm van melaatsheid heeft hem getroffen. Dan sterven ledematen af. Het maakt hem tot iemand die verstoten wordt: : Ik ben gerekend met degenen die in de kuil nederdalen", vers 5. Hij heeft ook geen troosters om zich heen. Volgens de wet der melaatsheid (Leviticus 14) is hij van mensen verlaten. Ja hij voelt zich als hen die in het graf liggen, aan wie God niet meer denkt. De dodelijke kwaal woelt zo sterk in zijn lichaam dat hij als levend dood is. Voor hem is er geen toekomst meer. Want hij ervaart ook geen steun van God meer. Hij kan niet spreken van Gods wonderen. Laat staan dat er sprake zou zijn van het loven van Gods goedertierenheid en

trouw. Misschien herkennen we ons in de zware beproevingen die Heman doormaakt. En heeft de "schrik des doods" ons in z'n greep. Wat is dan deze Psalm bemoedigend. Want in dat diepe lijden klinkt een krachtig gebed. "O HEERE, God van mijn heil! Bij dag, bij nacht, roep ik voor U." Vanuit zijn ellende ziet hij smekend op tot God. zijn klagen is bidden.

Is in dit alles niet het werk van de Messias verklaard? Jezus heeft de diepste lijdensweg afgelegd. In Hem is in vervulling gegaan : "HEERE! waarom verstoot Gij mijn ziel, en verbergt Uw Aanschijn voor mij?" Zijn kruiswoorden zijn tot vertroosting. Want in Zijn verdienste ligt verlossing. Hoe zwaar beproefd ook, het ware geloof blijft hopen. Wie uit de duisternis van zijn lijden en nood een beroep doet op Gods erbarmen ervaart Zijn mededogen, Zijn reddende genade.

Laten we niet gebukt gaan onder de schrik van de dood. De ogen van het lichaam worden donker. Het zicht verminderd. Als het ons treft zoeken we naar medicijnen of middelen om het licht in de ogen te verbeteren. Dat is zeker geoorloofd. We mogen de Heere daarbij bidden om Zijn zegen. Maar is het niet opmerkelijk dat in dit gebed dan wordt gevraagd dat de geestelijke ogen op de Heere mogen zien?

We kunnen dit overzetten op andere lichaamsdelen. Als bijv. de hand of de voet niet meer kan bewegen zoals je gewend was. Laat het dan een vorm van bemoediging zijn om in het geloof

te stappen. Of een troost om dan de hand van het geloof op te heffen naar omhoog. Als het geloof mag zien op Jezus, de overste Leidsman en Voleinder des geloofs, is er de levende hoop om van de schrik van de dood verlost te worden. Zijn we daarmee gewapend? Want door het volbrachte werk van

Jezus Christus is er het uitzicht : dood waar is uw prikkel? Gode zij dank die ons de overwinning geeft door onze Heere Jezus Christus.

*H.I. Ambacht
ds. J.P. Boiten*

“Zie, het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt!”

Johannes 1 : 29

Jezus Christus, als het Lam Gods, neemt de zonde van de wereld weg. Dat had Hij op Zich genomen. Hij is geopenbaard om de zonde te niet te doen, door Zijn eigen offerande (Hebr. 9 : 26) Aangezien Hij de Middelaar is tussen God en mens, neemt Hij weg wat het meest beledigend is voor de heiligheid van God en wat het geluk van de mens verwoest. Hij is gekomen om door de verdienste van Zijn dood de schuld der zonde weg te nemen, om van het oordeel vrij te maken en om de aanklacht tegen de hele mensheid te vernietigen door een daad van vrijspreken, waarvan alle berouwvolle en gehoorzame gelovigen profijt mogen hebben. Hij is gekomen om de macht van de zonde door de Geest van Zijn genade weg te nemen, zodat die geen heerschappij meer heeft (Rom. 6: 14). Als het Lam Gods wast Christus ons van onze zonden in Zijn eigen bloed. Dat betekent dat Hij ons rechtvaardigt en heiligt: Hij neemt de zonde weg. Hij neemt de zonde van de wereld weg. Dat doet Hij niet door een enkele maar door een voortdurende

daad. Het is Zijn voortdurend werk en ambt om de zonde weg te nemen. Dit werk is zo verbonden met de tijd, dat het pas voltooid zal zijn als er geen tijd meer is. Hij is altijd bezig de zonde weg te nemen door de voortdurende voorspraak van Zijn bloed in de hemel en de voortdurende invloed van Zijn genade op de aarde. Hij neemt de zonde der wereld weg. Hij verwerft vrij-spraak voor allen die zich bekeren en in het Evangelie geloven, van welk land, natie of taal ze ook zijn. Dit is bemoedigend voor ons geloof en het moet onze haat tegen de zonde en onze strijd ertegen doen toenemen. Laten we niet datgene vasthouden, wat het Lam Gods kwam wegnemen, want Christus zal of onze zonden, of onszelf wegnemen. Laat het onze liefde tot Christus vergroten, Die ons heeft liefgehad en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn eigen bloed.

Uit: Roemen in het kruis, Matthew Henry

Omgaan met verlies (5)

Meeleven en meelijden

Meeleven heeft iets van inleven. In de huid van een ander kruipen, noemen we dit. Maar nog meer in de ziel van de ander proberen te komen. Een oudere dame, die ontzaglijk meeleeftde wanneer er in de gemeente ergens verlies of verdriet was, zei eens, toen haar eigen man overleden was: nu schaam ik me nog wel eens hoe ik anderen benaderde. Niet dat ik nu andere dingen zou zeggen of schrijven, maar nu zou ik dit met een ander gevoelen (invoelen) doen. De toon zou anders zijn. Want nu wéét ik, nu vóél ik wat de ander mee moet maken. Nu kén ik ditzelfde. Dat doet op een uitzonderlijke manier meeleven.

Je moet het eerst zelf meegemaakt hebben, is een uitdrukking die hierbij past. Of je moet een sterk invoelend vermogen hebben. Dat krijg je niet door praten, maar door een ander aan het woord te laten komen en zo intens te luisteren, alsof het jezelf aangaat.

Zulke mensen zijn heilzaam bezig in hun omgang met mensen, die verliezen lijden. Juist in het op den duur en trouw omzien naar elkaar, komt iets uit van oprecht meeleven.

Ook daarvan zijn voorbeelden voorhanden. Zulke bezoeken zijn van onschatbare waarde.

Als je maar één mens hebt, aan wie je je hart helemaal kunt uitstorten. Vooral wanneer je ervan overtuigd bent, dat het 'onder ons' blijft en je zo veel vertrouwelijk aan deze naaste kunt toevertrouwen.

In de Bijbel worden we ertoe opgeroepen om mee te leven met elkaar. Om blij met de blijden te zijn en te wenen met de wenen. Je hoeft nog geen

diploma als klaagvrouw te behalen om metterdaad te troosten, alleen al door je betrokken aanwezigheid. De liefde geeft hier de toon aan en de liefde kent tijd en wijze. Want de liefde zoekt zichzelf niet. De liefde doet de naaste geen kwaad. De liefde is de vervulling van de wet. Je hebt in één woord hart voor de ander.

Medelijden

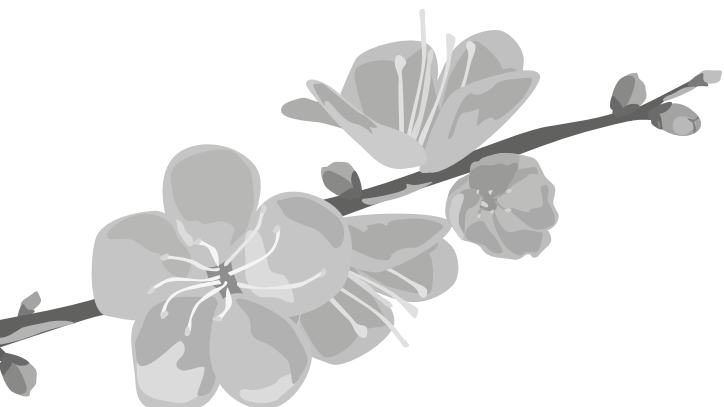
De diepste vorm van meeleven is wel meelijden. Het Griekse woord dat we in het Nieuwe Testament tegenkomen is 'sympathie'. Dat is werkelijk sympathiek als je zo mee lijdt. Dat je het leed meedraagt. Dat je wel mee kunt huilen en dit soms metterdaad doet, hetzij in je hart of zichtbaar, ook al wil je dit laatste niet. Er zijn toch zoveel verdrietige dingen, bij vooral ingrijpende verliezen, dat het is om te huilen. Soms houdt het niet op.

Je zus, die 24 jaar is en van de vierde in verwachting, zal maar ineens omkomen met een verkeersongeval. Je lijdt dan om haar man, en vooral om de kleintjes die achterblijven. En levenslang heb je deernis met hen, die al zo jong hun moeder moesten verliezen en nooit meer haar intense liefde zullen voelen.

Wanneer één lid lijdt, zegt Paulus over de gemeente, lijden alle leden mee. Wanneer dit in de gemeente van de Heere gebeurt, is veel leed geleden. Dan zijn we zó met en aan elkaar verbonden dat we één gemeenschap zijn. Dan bidden we voor de ander en zijn we er voor elkaar. Dan is er een basis van vertroosten. En worden we ook

getroost door dit medelijden. Vooral als we zien op de Heere Jezus, zoals de schrijver van de brief aan de Hebreëen laat weten, Die mede lijden kan hebben met onze zwakheden. Hij is mens geworden en heeft om zich heen zoveel gezien en meegemaakt. Hij kon huilen bij het graf van zijn vriend Lazarus. Hij kon als geen ander troosten, zoals blijkt uit het evangelie. Hij is in alle dingen verzocht geweest, doch zonder te zondigen. Nu is Hij in de hemel, maar daar kan Hij met ons mede lijden, lezen we. Hij kan dit niet alleen, maar Hij doet dit metterdaad, lezen we in hoofdstuk 4 van dit Bijbelboek. Laat ons daarom met vrijmoedigheid toegaan tot de troon van de genade, om door Hem geholpen te worden op de meest geschikte tijd. Om van Hem genade te ontvangen. En met Paulus te kunnen belijden, ook als de doorn niet wordt weggenomen op ons intens gebed. Met deze apostel kunnen we dan leven met de woorden: mijn genade is voor u genoeg. Medelijden van mensen kan grote betekenis hebben in ons leven. Maar wat lijden we wanneer deze medelijdende broeders en zusters ons ontvallen en we er weer helemaal alleen voor staan. Dan is juist het evangelie van Christus zo troostvol. Wij hebben in Christus een medelijdende Hoge priester. Laat ons dan tot Hem gaan!

*Ede
ds. J. van Amstel*

Gethsémané

Ik mocht een blik slaan in
Gethsémaé,
mijn Meester nam mij op een
steenworp afstand mee,
toen Hij geperst werd als een druif,
tot bloed,
dat tot verzoening van de zonden
vloeien moet.

Ik zag Hem na, toen Hij daar als
een worm
in doodsnood kroop. Maar toen een
helse storm
Hem tegenkwam, Hij tot Zijn Vader
riep,
was ik verslapt, ik waakte niet,
maar sliep.

Hoewel Hij driemaal dringend vroeg
te waken
Om biddend de verzoeker te weer-
staan,
Kon ik niet uit de strik van zelf-
zucht raken.

Pas toen Hij sprak : : Slaap voort...
komt, laat ons gaan",
ontwaakte ik en zag mijn schande
in 't verzaken,
maar ook het wonder, dat Hij in
mijn plaats wou staan.

*Uit: Er staat nog koren op het
land" van ds. C.J. Meeuse.*

Ons lijden en Christus' lijden

Niemand wil graag lijden. Dat is vervelend en het staat het aangename leven in de weg. Daarom vermijden we graag het leed. Nu zijn er allerlei middelen om het lijden te verzachten. Dat is een rijke zegen, als je te maken hebt met veel pijn. Het kan een ondragelijk lijden worden zodat het niet meer uit te houden is. Wat kan een mens dan dankbaar zijn als er de mogelijkheid is om het lijden te verminderen.

Maar er is ook een andere kant aan het lijden. Heeft lijden zin? Kan het een bedoeling hebben als we getroffen worden door zwaar lijden? Vaak wordt daar niet bij stil gestaan. In het algemeen wil men zo gauw mogelijk zonder lijden en pijn zijn. Dan is er geen gedachte aan de betekenis van het leed dat we ondergaan. We moeten er vanaf en dan is er al gauw de gedachte aan euthanasie. Het lijden moet geen plaats hebben, want het is volkomen zinloos. Als we gegevens uit de Bijbel die over het lijden gaan op ons laten inwerken, zullen we toch een andere intentie krijgen. We zullen er dan niet vanzelfsprekend van uit gaan dat lijden zinloos is.

Op heel veel plaatsen in de Heilige Schrift is er sprake van lijden. Direct na de zondeval komen we dat al tegen. De HEERE God zegt tegen de vrouw: Ik zal zeer vermenigvuldigen uw smart, nl van uw dracht. Met smart zult gij kinderen baren.

En tot de man zegt God dat het aardrijk om zijnentwil vervloekt is omdat hij van de verboden vrucht heeft gegeten. Met smart zult u van het aardrijk eten al de dagen van uw leven.

God openbaart in deze woorden wat de oorzaak is van het lijden. Dat ligt niet in

God, maar het is gekomen door de zondeval van de mens. Dat is een belangrijk aspect om vast te houden als we met lijden te maken krijgen.

Gods heeft in Zijn welbehagen een heilsplan bedacht. Hij ontfermt Zich over de gevallen wereld. Hij bereidt de komst van de Verlosser voor.

In het uitvoeren van Zijn plan maakt God gebruik van het lijden.

We zien dat heel duidelijk in de geschiedenis van Jozef. Hij wordt verstoten door zijn eigen broers en als slaaf verkocht. Hij verkeert in Egypte als in een soort ballingschap.

Zijn vader Jacob had een zwaar leven. Hij dacht dat Hij zijn zoon kwijt was. Wat heeft Jacob geleden om het verlies van zijn zoon ! Maar in die weg werkte God aan de redding van Zijn volk. Later zegt Jozef tegen zijn broers : Gij hebt kwaad tegen mij gedacht, maar God heeft dat ten goede gedacht. Hij wilde een groot volk in het leven behouden. Dus het lijden van Jozef en van vader Jacob heeft God gebruikt om Zijn volk te redden. Hier vinden we een duidelijke zingeving van het lijden, door God Zelf gegeven. Er gebeurt niets bij geval. Het lijden dat Gods kinderen moeten doormaken, heeft een bedoeling. Gods kinderen mogen vormen van leed nooit zien als een verstoring van hun geluk. Hoezeer dat het geval kan zijn, er is méér dat telt.

Dat leren we uit het lijden van Jezus Christus. Het is moeilijk zo niet onmogelijk om een vergelijking te trekken tussen het lijden van christenen en dat van hun Meester. Niemand kan ook maar bij benadering het lijden van Christus kennen. Het lijden van Jezus is immers uniek omdat Hij leed om de

zonden van anderen. Bovendien kende Jezus Zelf geen zonde. Hij was volkomen rechtvaardig. Er was op Hem niets aan te merken. Zowel innerlijk als uiterlijk voldeed Hij volkomen aan de opdracht van God. In Zijn lijden kwam het strafeisend recht van God tot Hem. Hij moest voor voldoening zorgen. Jezus heeft dat op bijzondere wijze volbracht. Hij heeft de Zijnen liefgehad tot het einde. Hij heeft gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij heeft geleden. Het dieptepunt van Zijn lijden werd bereikt toen Hij in de duisternis op Golgotha heeft doorgemaakt dat Hij van God werd verlaten. Dat is onpeilbaar diep geweest. God trok Zijn vriendelijk Aangezicht terug van Zijn eigen Zoon. Niets van Gods liefde en goedheid bleef er over voor Jezus. Zo heeft Jezus aan het kruis het vereiste offer gebracht. In Hem heeft God afgerekend met de zonde en schuld van al de Zijnen. Dat draagt rijke vrucht : mijn lijden is om Jezus' wil niet zinloos. Het hoort bij Gods weg om zondaren zalig te maken. Het valt onder Gods werk om Zijn kinderen te vormen. Mijn lijden mag dienen om me meer tot Jezus Christus te brengen. Dan wordt de Man van smarten voor mij de gepaste Zaligmaker. Daarbij leer ik steeds meer vragen : Leer mij Uw lijden recht betrachten!

Overgenomen van NN.

Aanvechting

Ik heb om Uw genade, o grote God, gebeden,
Maar och! Gij hebt ze mij in mijne druk ontzeid.
Ik heb geroepen om Uw milde goedigheid,
maar heb ze niet gevoeld in mijn ellendigheden.

Ik heb om Uwe liefd' geworsteld en gestreden,
Maar hebbe tevergeefs daar lange naar gebeid.
Ik hebbe vaak gezocht Uw mededogenheid,
Maar en verneem ze niet tot op de dag van heden.

Hoe licht kon Uw gena bekeren mijn gemoed,
Uw liefd' en goedigheid mij trekken tot het goed',
Uw mededogendheid van 't kwade mij bevrijden.

Eilaas! Wat zeg ik Heer'! Dewijl mijn harte tracht
Naar Uwe zoetigheid, zo hééft daarin gewracht
Uw goedheid, Uw gena, Uw liefd',
Uw medelijden.

(beiden naar = wachten op;
gewracht = gewerkt)
Jacobus Revius (1586 - 1658)

De zieke Lazarus

“en er was een zeker man krank,
genaamd Lazarus”

Lazarus was duidelijk een kind van God, en toch was Lazarus ziek. Hoe hij tot die genade gekomen was wordt ons niet verteld. Zijn naam wordt nog niet eerder vermeld. Indien wij mogen gissen, dan is het waarschijnlijk dat Maria de eerste in dit gezin was die de Heere kende (Lukas 10); misschien hield Martha daarna op met haar ‘veel diens’ en zette ook zij zich neer aan de voeten van Jezus; en beiden overreden hun broer Lazarus om ook tot Hem te komen.

In ieder geval was hij een kind van God. Hij leefde in een Godvruchtig gezin. Allen in het huis waren kinderen van God- één door de natuurlijke banden en één door genade. Gelukkige familie in Bethanië, eensgezind op weg naar de heerlijkheid! Toch komt hier ziekte-Lazarus was ziek. Christus had hem bijzonder lief: ‘Hij, dien Gij liefhebt’. ‘Jezus had Martha, en haar zuster, en Lazarus lief’. ‘Lazarus, onze vriend, slaapt.’ Evenals Johannes, de discipel die Jezus lief had, zo had Jezus Lazarus bijzonder lief. Ik kan u niet zeggen waarom. Hij was een zondaar evenals andere mensen; maar misschien schonk Jezus hem toen Hij hem reinigde en vernieuwde meer van Zijn eigen beeld dan Hij dat aan andere gelovigen deed. Eén ding is zeker-Jezus had hem lief, en toch was Lazarus ziek.

Leer hieruit anderen niet te veroordelen, wanneer zij beproefd worden. de drie vrienden van Job probeerden hem ervan te overtuigen dat hij een huichelaar en een slecht mens moest zijn omdat God hem beproefde. Zij wisten niet dat God Zijn eigen geliefde kinderen beproeft. Lazarus was ziek; de bedelaar Lazarus

bedekt met zweren; Hizkia was ziek, ja zelfs doodziek, en toch had Jezus hen allen zeer lief.

Gods kinderen moeten niet aan Zijn liefde twifelen wanneer Hij hen beproeft. Christus had Lazarus bijzonder lief, en toch kastijde Hij hem zeer zwaar. Een chirurg kijkt nooit met minder zorg naar een patiënt dan wanneer hij met het lancet diens wond grondig onderzoekt. Zo is het ook met Christus; Hij ziet de Zijnen zeer liefhebbend aan wanneer Hij hen beproeft.

Twijfel niet aan de heilige liefde van Jezus voor uw ziel wanneer Zijn hand zwaai op u drukt Jezus had Lazarus niet minder lief toen Hij hem kastijde, maar eerder meer – ‘gelijk een vader de zoon kastijdt, in dewelke hij een welbehagen heeft’ Spreuken 3 : 12. Een goudsmid die goud in de over werpt, kijkt er naar om.

*Uit : Troost in verdriet,
van R.M. MacCheyne*

Handelingen (8)

In gesprek met de wetenschap

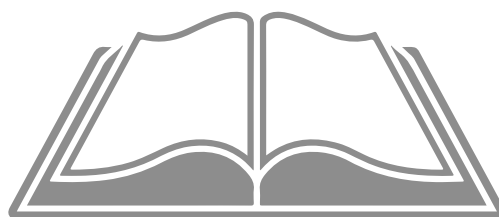
In Handelingen 17 zien we Paulus in Athene, het centrum van de cultuur in zijn dagen. Wie bij wilde blijven en hield van een discussie op niveau, begaf zich naar de markt van Athene, waar het nieuwste van het nieuwste besproken werd. Het evangelie is niet alleen voor de gewone man, maar ook voor de geleerden. In vers 18 worden twee groepen genoemd: de epicureeërs (volgelingen van de wijsgeer Epicurus) en de stoïcijnen, zo genoemd naar de stoa, de zuilengang waar zij hun vaste plek hadden. Epicurus wilde de mensen van hun angst voor hogere wezens verlossen. Hij deed dat door voor onweer en andere beangstigende verschijnselen een natuurlijke, wetenschappelijke verklaring te geven, zodat men er niet meer bang voor behoefde te zijn. Wees niet bang voor de goden, zei hij. Ze zijn te verheven om zich met aardse dingen bezig te houden, laat staan dat zij zich er boos over maken. Dat angst de drijfveer achter veel godsdienst is, is Paulus met hem eens. In Athene offerde men zelfs aan 'onbekende goden', uit angst dat men er één zou overslaan. Een teken van wel erg grote vrees, vindt Paulus (zo in vs. 22, 23). De stoïcijnen hadden net als hun collega's eigen gedachten over religie. Voor hen was het goddelijke niet ver weg, maar juist dichtbij. Zij geloofden in het goddelijke als een kracht die door alles heenging, die de dingen in stand hield en ze bestuurde. Ook met hen kan Paulus een eind meegaan. In vers 28 haalt hij zelfs een stoïcijnse dichter aan. Paulus gaat dus niet direct de confrontatie aan. Hij

gaat probeert degenen met wie hij in gesprek is te begrijpen en gaat zo ver als hij kan met ze mee. Maar er komt een punt waarop hij niet meer in het algemeen over God of 'het goddelijke' kan blijven praten. Tenstlotte moet het over Jezus gaan Die uit de dood opstond en over de wereld zal recht spreken. Dat is voor Paulus geleerde hoorders te veel. Opstanding uit de dood, onmogelijk!

Evangelie en wetenschap, het blijft moeilijk. Christenen zijn geroepen de discussie aan te gaan en daarbij, net als Paulus, respect voor de gesprekspartners te tonen. Maar vroeg of laat komt Jezus ter sprake, en met Hem thema's als opstanding, gerechtigheid. Die dingen vindt men niet met wetenschap, ze worden je verkondigd. Je neemt ze aan op *gezag*. Daar houden wetenschappers niet van. In Athene geloofden er maar enkelen en nu zal het meestal niet veel anders gaan. Toch moet het gesprek worden aangegaan. De eer van Christus vereist het.

LEZEN: HAND. 17: 22-34

Lexmond
dr. J. van Eck

Onze ogen....

Deze keer wil ik met u nadenken over ons oog.
Wat is dit toch een bijzonder orgaan!
We hebben allemaal weleens een doorsnede van het oog gezien.
Dan denken we toch bijna automatisch: wat is Gods Schepping toch wonderlijk mooi!
Geen mens kan zo iets bedenken!
Als we geen oogproblemen hebben lijkt

Het offer van Christus

Als sterkte roemen....

Leer mij, o Heer', Uw lijden recht betrachten,
in deze zee verzinken mijn gedachten;
o liefde, die om zondaars te bevrijden,
zo zwaar moest lijden.

O allerheiligst, onuitspreek'lijk wonder;
de Rechter Zelf gaat aan het recht ten onder,
O wreed geding; wie kan geheel doorgronden
de vloek der zonden.

God is rechtvaardig, ja een God der wrake;
en Hij is liefde, Hij wil zalig maken.
Zie hier de schalen die ten volle wegen
én vloek én zegen.

Laat mij, o Heer', Uw wond're wijsheid prijzen,
dwaasheid en ergernis voor wereldwijzen,
Laat mij Uw kruis dat sterken zwakheid noemen,
als sterkte roemen.

het alsof goed zien vanzelf gaat. Maar waarschijnlijk hebben velen van ons wel ergens last van.

De meesten van ons, misschien wel allen, dragen een bril of contactlenzen.

De één is bijziend; u ziet dan dichtbij goed maar veraf minder scherp. Dan heeft u een te lang oog. Dit betekent dat de afstand tussen het hoornvlies en het netvlies te groot is. En als we een te kort oog hebben, dan zijn we verziend. We zien dan dichtbij niet goed.

Maar in dit artikel wil ik de nadruk leggen op iets waar veel ouderen ook last van hebben.

Namelijk van te droge ogen. De kans namelijk dat we in ons leven last krijgen van droge, geïrriteerde en pijnlijke ogen is groot.

Eén op de acht mannen en zelfs één op de vier vrouwen!

Er zijn verschillende oorzaken voor droge ogen. Dit kan komen door ontstoken oogleden.

Dagelijks een warmtemasker op de ogen kan verlichting geven. Daarbij krijgt u vaak van de huisarts een ooglidshampoo voorgeschreven of speciale doekjes.

Een ander veelvoorkomend probleem is dat er te weinig traanvocht aangemaakt wordt. Dat komt voor bij mensen met een auto-immuunziekte zoals reuma of de ziekte van Crohn.

Maar ook ouderen hebben vaker last van te weinig traanvocht. Dat kan komen door de leeftijd maar ook door het gebruik van bepaalde medicijnen. Als u door droge ogen veel klachten ervaart, kan uw huisarts dit onderzoeken. Het klinkt misschien een beetje vreemd,

maar u kunt last hebben van tranende ogen en toch droge ogen hebben. Na een staaroperatie hebt u drie keer zoveel kans op droge ogen dan zonder operatie. Dus daarna echt iets om alert op te zijn.

Droge ogen kunnen niet genezen. wel kan een behandeling de klachten verlichten. Er wordt vaak gestart met kunsttranen, een soort oogdruppels.

De ene persoon kan zichzelf zonder problemen dagelijks druppel. Een ander heeft een hulpmiddel nodig. Er bestaat namelijk een bril met een gat erin.

Als u deze bijzondere bril opzet en een druppel op het plastic glas laat vallen, dan belandt de druppel precies in uw oog.

Een mooi hulpmiddel wat via de thuis-

zorg geleverd kan worden. Maar ook te bestellen via internet, u kunt zoeken naar 'druppelbril'.

Is dit alles niet mogelijk dan kan de thuiszorg u dagelijks komen druppelen. Daarbij is het ook goed om na te gaan of uw kamer niet te droog is. Een droge lucht door de verwarming of airconditioning kan het namelijk verergeren.

Dus als u last heeft van uw ogen, wacht dan niet te lang. Bespreek het met uw huisarts of optometrist. U en ik hebben maar één paar ogen. Laten we er goed voor zorgen.

Ook onze ogen komen uit de hand van de Schepper.

*Met een vriendelijke groet,
Marianne Tanis*

Dagelijks bestuur van de stichting:

Ds. C. Bos, voorzitter,
PKN (hervormd) Benschop
Ds. J.A.H. Jongkind, secretaris,
PKN (hervormd) Langerak
Dhr. M.C. Paul, penningmeester,
PKN (hervormd) Dirksland
Ds. A. Snoek,
PKN (hervormd), Kesteren
Ds. J.P. Boiten, eindredacteur,
Christ. Geref., H.I. Ambacht

Eindredacteur:

Ds. J.P. Boiten, Antoniuslaan 53,
3341 GA Hendrik Ido Ambacht,
Tel. 078 200 05 12
Tevens adres voor kopij.
E-mail : j.p.boiten@solconmail.nl

Medewerkers:

Mevrouw M.A. Tanis, Christ. Geref.,
Goedereede
Ds. J. Willemsen, PKN (hervormd)
Dirksland

Abonnementen:

Dit blad verschijnt in de eerste week van elke maand (10 maanden van het jaar);

Alle chronisch zieken kunnen dit blad gratis ontvangen; de abonnementsprijs is € 10 per jaar; het banknummer is: NL40 INGB 0000 9389 39 ten name van Stichting Kracht naar Kruis te Den Haag; mailadres voor algemene berichten info@krachtnaarkruis.net;

Opgave nieuwe abonnees en adreswijzigingen aan: abonnee@krachtnaarkruis.net of Ledenadministratie Kracht naar Kruis, Philipshoofjesweg 15, 3247 XR te Dirksland.

Alle informatie over KNK kunt u vinden in www.krachtnaarktuis.net